

kolem nás jim nabídnout to nejvhodnější.

A pokud vás něco napadne, nenechávejte si to, prosím, pro sebe! Povzbudíme a inspirujeme se navzájem. Zároveň se nabízí možnost vaši úvahu poslat do časopisu Spoj Nás – ať už jako vaše svědectví nebo úvahy.

Vyprošuji vám i sobě hluboké prožívání přítomnosti Panny Marie a Boha v našich domovech!

V úmluvě lásky spojen
P. Daniel

Dovoluji si připojit nabídku redakce:

Milé čtenářky a milí čtenáři časopisu Spoj nás, tématem rubriky Sdílíme život bude tentokrát domácí svatyněka:

Náš velký poklad, jeden z pilířů naší spirituality. Letošní Říjnový týden se domácím svatyněkám věnoval a přinesl řadu nových pohledů. Možná však u některých z nás vyvolal i otázky k zamyšlení. Není toto téma už dobře známe? Nepůsobí místy až příliš samozřejmě? Často mluvíme o tom, jak si tohoto „vynálezu“ vážíme – ale jak to máme ve skutečnosti? Máme doma svou domácí svatyněku? A pokud ano, jaký k ní máme vztah? Je pro nás skutečně středem domova, místem, které rodinu spojuje a dává našemu domovu hlubší význam? Nebo ji vnímáme spíše jako hezký a klidný prvek našeho bydlení?

Pošlete, prosíme, své příspěvky do 1. března 2026 jako vždy na e-mail: spojnas@googlegroups.com

Vaše redakce

Otázky k zamyšlení:

- Domácí svatyněka – jak jsem k ní dospěl? Co mě motivovalo si ji vytvořit?
- Co jsou hlavní dimenze a zkušenosti, které jsem v domácí svatynce zažil?
- Už jsem o domácí svatynce někomu vyprávěl? Co lidi nejvíce zaujalo?
- Zkus se zamyslet, jaké dimenze/hodnoty by mohly zaujmout lidi zvenčí (ať už z církve, nebo třeba z jiného prostředí).
- Jak by se daly tyto dimenze/hodnoty lidem prakticky nabídnout? Co by mohli sami nebo s rodinou vyzkoušet?
- Co z toho všeho mě motivuje ve své domácí svatynce nově vyzkoušet, prohloubit nebo oživit?
- Pokud máte tu možnost, zkuste něco z toho sdílet s někým ve vašem okolí.

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku V úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz

V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO
ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ
SPIRITUALITY

ÚNOR 2026 č. 83

Srdce domova - dar pro druhé

Milá schönstattská rodino,
v letošním roce se dále zamýšlíme, jak se rozdělit o naši spiritualitu s církví, ale i se světem. V apoštolátu nás může brzdit mnoho věcí. Může nás napadat, že dnešní lidé již o náboženství a křesťanství nemají zájem. Může nás to bolet u srdce, když víme, o co přicházejí. Zároveň ale víme, že některé zkušenosti se jen těžko předávají, když druzí nemají motivaci je ani zkusit. Je to koneckonců jako všude – nabídka se musí setkat s poptávkou – jinak to prostě nefunguje. Nabízet někomu skvělý počítač, když se ptá po vysavači, jednoduše nefunguje. Dnešní přesycený trh přeci jen potřebuje marketing postavený na tom, že se dobrou reklamou lidem vsugerováá pocit, že dané zboží potřebují a jeho koupě jim pomůže být šťastnější. Nicméně nejenže to vyžaduje velké prostředky do reklam, ale hlavně to lidi manipuluje. Ani jedno nechceme, aby byl náš styl. A co si budeme povídat, v reklamě to lidé tolerují, ale ne v osobních vztazích.

Kam tím vším mířím? Jistě nás může lákat nabízet „kompletní balíček – all inclusive“ křesťanství nebo schönstattské spirituality, ale pravděpodobnost, že to lidi zaujme, není moc vysoká. Jistě mi můžete oponovat, že to je přeci naše poslání – hlásat vhod či nevhod – kdo je povolán, ten na ten hlas uslyší. A Bohu díky mi mnozí z vás mohou nabídnout svědectví, kdy se lidé opravdu obrátili. I já jsem to zažil. Nutno ale říci, že to jsou většinou výjimky. Lidé dnes žijí hodně jinými otázkami. Drsným popisem této reality je kniha „Když Bůh nikomu nechybí“ od Jana Löffelda. Dnes lidé nejsou bojovnými ateisty, dnes je většinou lidí náboženství prostě jedno – neřeší to.

Ano, jestli chceme dnešní lidi oslovit, je třeba je vyzvednout tam, kde jsou. Hledat spíše společné hodnoty, kde si rozumíme, a případně je postupně senzibilizovat pro vnitřnější prožívání a vůbec vzbudit touhu po tom umět se zastavit, vnímat své motivace a touhy...

Věřím, že jednou důležitou hodnotou pro hodně lidí je rodina. Touha po spokojeném partnerském vztahu

a šťastných dětí. Kolik lidí po tom velmi touží. Zároveň ale vidí, kolika lidem v okolí se rodiny rozpadají nebo žijí v určité rezignaci v jedné domácnosti, ale o vnitřní blízkosti a porozumění se moc mluvit nedá.

V domácích svatynkách máme pro utváření domova obrovský poklad. Mnohdy si ani neuvědomujeme, za co vše jim vděčíme. Jak ale o nich mluvit? Přijít za nevěřícím, že se tam na prvním místě musí modlit, nebude mít asi moc velký úspěch. I u věřících lidí říci, že jejich kříž a obrázek Panny Marie, u kterého se modlí, „nefunguje tak dobře“, je minimálně teologicky dost neudržitelné.

Věříme, že naše MTA může působit o hodně účinněji, protože Schönstatt nabízí organismus zdravých vazeb – jak na přirozené, tak nadpřirozené úrovni – a navíc tyto dvě roviny propojuje. Duchovní svět se bere vážně do konkrétních detailů. A ano, vrcholem je úmluva lásky, která nebere Boha či Pannu Marii jen tak, „že zde jsou nějak s námi – tak jako všude“, ale že tvoříme skutečně jednu rodinu. Pozvání, aby s námi bydleli.

K tomuto vrcholu ale obvykle vede dlouhá cesta a naopak – kdo by spoléhal jen na to, že si dá domů obrázek MTA, pomodlí se zásvětnou

modlitbu a nic jiného dělat nemusí – Panna Maria se přeci magicky nějak postará – ten bude asi zklamán. Ano, naše spiritualita je velmi bohatý a propojený svět, a postupně do něj vrůstat lze vcelku odkudkoli. Někdy se setkávám s obavou, že když se explicitně nepozve MTA, že to nebude fungovat nebo že už to není Schönstatt, ale modlitební koutek jako každý jiný. Věřím, že již posilovat zdravý organismus vazeb je Schönstatt – i když ne kompletní, i když mnohé z toho praktikují i jiní.

Věřím, že ve většině případů je dnes nutné začít pokorně a trpělivě předáváním toho, co na první pohled nemá mnoho společného s duchovní rovinou či explicitně s úmluvou lásky s naší MTA.

A tak i pro nevěřící rodinu může být z našich domácích svatyněk inspirací důležitost rituálů. Najít si jako rodina pravidelně čas sejít se a mít prostor si vzájemně povykládat, co zrovna prožíváme. Ale neskončit u toho – jak se říká: „sejde z očí, sejde z mysli“, a tak mít doma prostor, kde např. po popovídání o nemocné babičce se umístí na oči její fotka nebo při starostech s kamarádem lísteček s jeho jménem... Najednou to může být více na očích, dá se k tomu vrátit.

Postupně může z více fotek a symbolů vznikat historie společných

prožitků – to, co nás spojuje, co jsme společně probojovali, z čeho jsme se radovali... rozhovory o našich přáních a ideálech i zklamáních...

Ale nejen to – místo, na kterém se takové sdílení děje, už může pomoci připomínat vzájemnou blízkost a otevřenost. Už jen přítomnost na tom místě člověka ladí do atmosféry domova. Upoutání na osoby a místo se děje, aniž by se to muselo hned nazývat schönstattskými pojmy.

Věřím, že kde se lidé snaží o něco dobrého, Bůh jim žehná a podporuje jejich snažení. Pro někoho se duchovní dimenze třeba otevře až ve chvíli nemoci nebo smrti někoho blízkého. Někdy stačí naše zmínka: „V podobném koutku u mne doma na vaši rodinu častěji vzpomínám a svěřuji vaši starost Bohu...“ a něco začíná pracovat – zvláště když pilně přispíváme i do kapitálu milostí za tuto rodinu. MTA již působí...

A hlavně – i pokud dotyčná rodina nedojde k víře či úmluvě lásky – jestli jsme tím pomohli posílit rodinné vztahy, jestliže jsme pomohli vytvořit koutek, který je více srdcem rodiny, udělali jsme velmi mnoho a něco ze schönstattského světa již prostupuje jejich rodinu.

Jistě je to extrémní příklad, ale věřím, že z bohatého pokladu domácích svatyněk můžeme nabídnout

mnoho dokonce i nevěřícím. Možná se to může stát prvním mostem důvěry – že máme co nabídnout, čím inspirovat a obohatit. Možná je to prvním semínkem nalezení hlubších hodnot a jednou třeba i víry.

Jak jinak mohou nevěřící získat důvěru ke křesťanství než skrze to, že zažijí plodnost našich hodnot v jejich praktickém životě, vztazích, rodině?

Učit se vidět náš svět očima zvenčí je důležitým klíčem k tomu, aby naše bohatství mělo šanci lidem oslovit. Klíčem, jak se stát novými misionáři v dnešní době.

Možná vás něco z mých myšlenek oslovilo. Možná naopak – můžete si říkat: toto by určitě nezafungovalo. V co ale doufám, je, že vás to namotivovalo přemýšlet, jak dnešní lidem oslovit. Co může vzbudit jejich zvědavost po tom, co nabízíme? Na Říjnovém týdnu jsme si řekli, že domácí svatynky jsou něčím, co by mohlo být přitažlivé a konkrétněji uchopitelné pro lidi kolem nás.

Co by se zdálo vám jako zajímavá dimenze domácích svatyněk, na kterou by lidé mohli slyšet? Jak konkrétně by jim to šlo nabídnout? Právě to, že každý z nás může vyzdvihnout jiné dimenze, mít jiné nápady, může být naším bohatstvím kreativity, můžeme tak být lépe připraveni a s citem pro hodnoty lidí